

Help! Ik heb een coach.

Alledaags leed – “Re-integratie betekent dat mensen weer aan het werk gaan. De overheid helpt hen daarbij.” Dit schrijft de rijksoverheid op haar website. Dit klinkt heel erg mooi maar wat betekent dit in de praktijk? Dat de kosten van re-integratie niet misselijk zijn, blijkt uit een rapport van de Stichting voor Economisch Onderzoek dat in 2010 in opdracht van het ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid werd vervaardigd. Gemeenten gaven in 2008 ruim 2 miljard uit aan re-integratie. Het coachen van mensen met ‘een afstand tot de arbeidsmarkt’ is dus booming-business.

In 2008 kwam ik voor het eerst in aanraking met de re-integratie nadat ik tot oktober 2007 had gewerkt via een uitzendbureau. Na een zeer korte WW-uitkering kwam ik in de bijstand terecht. Daar werd mij medegedeeld dat ik moest meewerken aan een re-integratieprogramma.

In een soort klasje kregen we les hoe we moesten solliciteren. De hoogopgeleide blanke heteroman kom je daar overigens niet tegen want daar mankeert nu eenmaal niets aan, tenzij hij egyptologie heeft gestudeerd of wanneer hij de 50 is gepasseerd. Ik had ook zelf niet zo in de gaten dat er dus iets met me aan de hand was, totdat ik dáár belandde.

Alhoewel ik altijd wel aan baantjes had kunnen komen, had ik nu dus ineens *hulp* nodig! Iedereen volgde dus braaf de cursus en ik behaalde het certificaat ‘Solliciteren doe je zó’. Nou ja, ik geloof dat het zoiets heette. In april 2008 had ik alweer een nieuw baantje. Of dit met behulp is geweest van de revolutionaire sollicitatiemethoden van bureau ‘Solliciteren is een genot’, weet ik niet. Maar ik weet ook niet meer hoe dat bureau heette. Dan moet ik dat certificaat weer eens afstoffen.

Gewoon lui

Na 3 jaar stond mijn werkgever voor de heikele keuze om mij in vaste dienst te nemen. Verlengen van een tijdelijke overeenkomst was niet meer mogelijk. Hij durfde het risico na de crisis niet aan. Deze 3 jaar is inmiddels door de wetgever veranderd in 2 jaar. Ik denk dat de werkgever nu niet eerder maar juist minder geneigd zal zijn om iemand in vaste dienst te nemen. Zijn bedenktijd is immers ingekort met 1 jaar.

Dit keer had ik wel wat langer recht op WW maar het was door de crisis en mijn leeftijd vrijwel onmogelijk om snel aan een baan te komen. Alhoewel er ook mensen zijn die veronderstellen dat ik gewoon lui was. Dus kwam ik weer terecht op de sollicitatiecursus. Het maakte niet uit dat ik de cursus al eerder volgde. De overheid betaalt. Alles wat ik had geleerd op de vorige cursus bleek nu van nul en generlei waarde. De werkgever was veranderd en je hoefde geen meneer meer te zeggen, maar gewoon Piet! Van dat soort dingen.

Daarnaast was de Participatiewet in werking getreden. Dat betekent dat werkzoekenden die 'parasiteren' op de Staat, al hebben zij altijd premies betaald, iets terug moeten doen voor de maatschappij.

Hulp nodig

Ik wist nu wel zeker dat er iets met me loos was, want ook dit keer kwam ik de hoogopgeleide blanke heteroman niet tegen. Nou ja, behalve een biologieleraar die na dertig jaar voor de klas te hebben gestaan nu papiertjes moest prikken in het park. Hij had een brutale Marokkaanse leerling een tik verkocht. Zie dan nog maar eens aan de bak te komen.

Ondanks mijn tekortkomingen -autisme of schizofrenie?- waardoor ik zoveel *hulp* nodig had, lukte me het om aan het programma te ontsnappen via een andere baan. Daar kon ik dus 2 jaar blijven en weet je wat? Er mankeert nog steeds heel veel aan mij of ik ben nog veel gekker geworden.

Na een korte WW-periode heb ik nu wéér een coach die mij herhaaldelijk inwrijft dat ik iets mankeer waardoor ik zijn *hulp* nodig heb. Wederom is de werkgever erg veranderd. Deze wil nu graag horen dat je hem aardig vindt en dat je het liefst zijn kont zou willen kussen.

Ik voel me nu een hulpeloos wezentje dat niet kan schrijven, niet kan denken, lui en inactief is en maar moet wachten op Zijne Goddelijke Almacht die mij verlost uit deze situatie. Ik ben eindelijk zielig geworden.

Juichende coaches

Ik vraag mij af of deze wirwar van wetgeving resulteert in dat wat wordt beoogd. De werkeloosheid steeg van 395.000 in 2003 naar 617.000 in oktober 2015. In november 2016 noteerde het CBS (bron statline.cbs.nl) 495.000 werkelozen. Het spreekt voor zich dat de coaches staan te juichen en ervan overtuigd zijn dat de daling een gevolg is van hun inspanningen. Persoonlijk zie ik weinig correlatie. De markt laat zich niet dwingen en het lijkt er meer op dat men een champagnekurk in een gewone wijnfles probeert te krijgen. Ik ga maar schoffelen ... tot de volgende baan.

Geere Vroegindeweyj